

смѣта България за дива страна, наравно поставена съ „Етиопия и Абисиния“¹⁾.

Той не разбира защо „дива България“ е оставила католишкитѣ проповѣдници „на пълна свобода“ въ прѣдѣлитѣ си, вмѣсто да ги испждятъ.

Натяква още, че „изобищо папишашитѣ много разчитатъ на българската дивостъ. Тѣ знаятъ.... „че **българскиятъ чиновникъ** е толкова нравствен-но **низкъ**, щото за да похарчи по-лесно дъщеря „си (другояче казано, да я ожени по-скоро) той я „праца на „възпитание“ въ католишкитѣ училищ-ни заведения само подъ **глупавия и отвратите-ленъ претекстъ** (на ви и на васъ, български граж-дани, по нѣщичко отъ бай Михайловский пиперъ! „България мила майка“ не може безъ лютичко), „че католишкитѣ наставници прѣдаватъ на дѣтето „по-голѣмо вънкашно лустро, свѣтски маниери, са-лонна изтънченостъ“²⁾ и пр.³⁾.

И г. Ст. Михайловски не ще нито католишки-тѣ учители, нито тѣхнитѣ училища, нито тѣхното възпитание, да не би да излѣзе че се смѣтатъ българитѣ за необразовани и диваци, като абисинцитѣ!

По негово мнѣние, изпращанieto, самото изпращане на „мисионери“ въ България—изпращатъ се „апостолски мисии“ въ всичкитѣ страни, безъ из-ключение, кждѣто се срѣщатъ не католици—мо-же да даде поводъ на хората да подозиратъ, че католицитѣ считатъ българитѣ за „диваци“!

1) „Д. Проб.“ бр. I, стр. 15 и бр. IV, стр. 2, 3.

2) „Д. Проб.“ бр. IV, стр. 3.

3) Но поне да имъ благодаримъ, че ще гледатъ да ги прѣдпаз-ватъ отъ това, отъ което единъ български писателъ горчиво се опла-ква въ кн. „Отъ Развала къмъ Провала“, стр. VIII, бѣлѣжка 1): „По-койниятъ министъръ Б....“ и пр.